

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2022, č. j. MPSV-2022/54460-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2022, č. j. 17 Ad 15/2022-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Daliborovi Lípovi, advokátovi se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2022, č. j. MPSV-2022/54460-421/1. Žalovaný tímto rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Karlových Varech, kterým byl stěžovatel podle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce, jehož se měl dopustit tím, že se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu dne 26. 1. 2022 bez vážných důvodů.

[2] Žalobce v řízení namítal, že důvodem nedostavení bylo zapsání odlišného termínu (26. 2. 2022) do průkazu uchazeče o zaměstnání namísto termínu setkání (26. 1. 2022), jenž byl zapsán v záznamu o jednání ze dne 22. 11. 2021. Tento důvod žalovaný nepovažoval za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bodu 7. zákona o zaměstnanosti, který by vyloučil aplikaci § 30 odst. 2 písm. f) téhož zákona o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Povinnost dostavovat se ve stanovených termínech na úřad práce je jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání. Při jejím nesplnění bez doložení vážného důvodu ve smyslu § 5 písm. c) bodu

7. zákona o zaměstnanosti ukládá úřad práce za podmínky přiměřenosti sankci v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

[3] Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou. S ohledem na žalobcem namítané mylné sdělení termínu setkání pracovníci úřadu práce konstatoval, že tento termín byl jednoznačně zapsán do záznamu z jednání ze dne 22. 11. 2021, se kterým žalobce souhlasil a také jej stvrdil svým podpisem. Písemný záznam z jednání ze dne 22. 11. 2021 označil krajský soud jako dostatečné informování a splnění podmínky stanovené v § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, která stanovuje správním orgánům povinnost poskytnout účastníkům řízení přiměřené poučení. Následné nedostavení se žalobce na termín setkání bez předchozí omluvy a bez vážného důvodu, za který není podle § 5 písm. c) bodu 7. zákona o zaměstnanosti považován omyl účastníka, resp. jeho nepozornost, vedlo k vyřazení z evidence uchazečů. Krajský soud rovněž odmítl argumentaci žalobce o nedostatečném zjištění skutkových okolností. Zdůraznil, že s ohledem na záznam z jednání ze dne 22. 11. 2022 lze učinit závěr pro účely aplikace § 5 písm. c) bodu 7. zákona o zaměstnanosti.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajskému soudu poté vytyká, že nesprávně interpretuje podmínku „jiných vážných osobních důvodů a důvodů zvláštního zřetele hodných“ podle § 5 písm. c) bodu 7. zákona o zaměstnanosti a nezabývá se přiměřeností dopadů rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Stěžovatel dále namítá, že v důsledku neprovedení jím navržených důkazů nebyl úplně zjištěn skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, neboť nebyl proveden navržený důkaz v podobě výsledku konkrétních pracovníků úřadu práce.

[5] Nejvyšší správní soud se po konstataci přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností dle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti tam vyslovených názorů na současnou právní úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takovým pochybením jsou především případy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě *hrubě* pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak *výrazné intenzity*, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí,

pokračování

tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy *zjevných* pochybení krajského soudu.

[7] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[8] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů, neboť se krajský soud dle stěžovatele nesprávně vypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a argumentací žalobce. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře opakovaně vymezil kritéria nepřezkoumatelnosti (srov. např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72; ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50; ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30; ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), kdy konstatoval, že se nejedná o požadavek detailní odpovědi na každou dílčí námitku, ale postačí přednést vlastní ucelený argumentační systém, který je dostatečně a logicky vyložen (srov. také nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Podstatné je, aby se soud vypořádal se smyslem žalobní argumentace, tedy se stěžejními námitkami, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[9] Stěžovatel také namítá neprovedení výsledku konkrétních pracovníků úřadu práce za účelem zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí již rovněž osvětlil, že je na uvážení správních orgánů, jaké důkazy provedou, a to s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003-76; ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48; ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 54/2009-56; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 168/2014-27). Těmto požadavkům rozhodnutí krajského soudu přezkoumávající rozhodnutí žalovaného plně dostalo. V bodě 17. napadeného rozsudku krajský soud přesvědčivě osvětlil, že za daných okolností věci je záznam ze dne 22. 11. 2022 dostatečný z důvodu jasného uvedení termínu dalšího setkání dne 26. 1. 2022.

[10] Konečně pokud stěžovatel namítá nesprávnost interpretace „*jiných vážných osobních důvodů a důvodů zvláštního zřetele hodných*“ podle § 5 písm. c) bodu 7. zákona o zaměstnanosti, i výkladem tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud již opakovaně ve své judikatuře zabýval (srov. např. rozsudek ze dne 30. 3. 2009, č. j. 4 Ads 161/2008-101; ze dne 9. 7. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014-19; ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015-30; ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Ads 242/2017-26). Dovodil, že pouhé opomenutí ze strany uchazeče není vážným důvodem, pokud není doprovázeno relevantními okolnostmi. Zapsání odlišného termínu do průkazu uchazeče o zaměstnání a následné neomluvení se nelze považovat za okolnosti, které by svědčily ve prospěch stěžovatele, jak krajský soud správně dovodil.

[11] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť ke všem projednávaným otázkám stěžovatelem vznášeným existuje ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou krajský soud na projednávanou věc aplikoval korektně.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému poté žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[13] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2023, č. j. 9 Ads 23/2023-24, ustanoven k ochraně jeho práv zástupce Mgr. Dalibor Lípa, advokát se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci odměna za dva úkony právní služby, a to za přípravu a převzetí věci a jedno písemné podání (doplnění kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu], každý ve výši 3 100 Kč, a náhrada hotových výdajů za tyto dva úkony v celkové výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). V souhrnu tak odměna ustanoveného zástupce činí 6 800 Kč. Tato částku mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu